

Joan Mollerusa, rector de Begur

El mes de setembre de l'any passat va haver-hi un canvi important per a Begur, arribava el nou rector de la parròquia. Tothom en sabia alguna cosa i l'interès del poble a saber més d'ell anava creixent fins al diumenge de la primera missa amb mossèn Joan Mollerusa, un rector sorprenent per la seva cordialitat.

No ens n'adonarem i farà aviat un any que està amb nosaltres. Ens agradaria saber més de la seva vida i del seu caràcter, per això fem cap a la rectoria a parlar-hi una estona.

Ens obre la porta ell mateix, sempre rialler i acollidor. Volem preguntar-li moltes coses i comencem per fer una mica d'història de la seva vida fins a arribar a Begur.

– Sabem que va néixer a Vilallonga de Ter l'any 1936 i que la seva vocació va néixer ben aviat, però ens agradaria saber com.

– Jo feia d'escolà i sentia una gran admiració pel rector. A partir d'aquí em va néixer una vocació que va madurar al seminari de Girona, on vaig estar-m'hi fins el 23 de maig de 1959 que vaig ser ordenat capellà.

– Un cop ordenat capellà: quina va ser la primera parròquia?

– Em va tocar la parròquia de Sant Pol de Mar, de la qual tinc un record magnífic. Allà vaig ser vicari dos anys. Els quatre següents, els vaig passar a Girona, a l'església del Carme, on vaig ser vicari. Aquells anys van ser per a mi molt edificants, em van permetre entrar en contacte amb la joventut marginada treballant als suburbis. Va ser una gran experiència. Tenia un avantatge aquells anys, a Girona, ja que em permetien viure amb la meva mare. Vivíem a la plaça de l'Oli.

– I després on va anar?

– Em van destinar a Besalú, on vaig ser consiliari comarcal de joventut. M'encarregava de dos o tres poblets més, fins que me'n vaig anar a França a estudiar un any a la Universitat Catòlica de Lille. Eren els anys després del Concili. La dimensió universal de l'Església obria horitzons. Va ser una experiència important. També perquè allà vaig fer amics d'altres parts del món; alguns encara els conservo.

– I quan va venir a Begur per primera vegada?

– Ja quan era seminarista, l'any 1958, vaig venir a fer el casal d'estiu a Palafrugell i estic retratat assegut al Pedris amb un grup de nois un dia que pujàrem d'excursió a Begur.

Deu anys després, era el 1968, vaig venir a ajudar mossèn Josep a dir misses en francès els mesos de juliol i agost. Després del casal d'estiu vam anar a fer un campament a Serinyà

amb nois d'aquí. Ens hi acompanyava un seminarista en Joan López.

– Fins a l'any 1980 no va anar a Calella; on va passar aquests onze anys?

– Vaig estar a la parròquia de la Sagrada Família de Figueres. Vaig estar la major part del meu temps bolcat en el jovent. Era consiliari de la catequística.

– Realment van ser uns anys plens d'activitat fins a arribar a la parròquia de Calella, de la qual va ser rector quinze anys, compartint la responsabilitat també durant quatre anys de vicari episcopal del Maresme. Ara, ja després d'uns quants mesos de ser a Begur, què és el que més enyora de Calella?

(Se'm queda mirant, molt quiet i pensatiu, amb la mirada llunyana, com recordant tots els anys passats...)

– Doncs, no sé què dir-te, però amb quinze anys d'estar en una població coneixes molta gent, et fas teus els seus problemes i les seves alegries. Amb quinze anys de compartir la vida amb tanta gent fa que en marxar hi quedi quelcom de tu allà i que tu portis dintre teu no només en record sinó la vida i això no s'esborra fàcilment. A cada poble on un ha estat hi deixa una mica d'un mateix, és part de la teva vida. Espero dir el mateix el dia que marxi de Begur.

– I parlant de Begur, la seva tasca aquí es compagina amb l'atenció a Esclanyà i la parròquia de Regencós. Com ho fa anar tot?

– Els dissabtes al vespre faig la missa a Regencós abans de fer-la a Begur, i a Esclanyà la faig el primer diumenge de cada mes.

– Veiem que durant tota la seva vida ha dedicat el temps majoritàriament al jovent, ja quan era seminarista, fins ara. El primer pas d'obrir els futbolins als joves ha estat molt agraït per part de tots. Quins projectes té d'ara endavant per a la joventut?

– He fet passos d'obertura als joves que han volgut apropar-se a la parròquia i estic al seu servei fins on pugui ajudar-los en els seus projectes.

– L'aproximació al jovent ha estat molt positiva, però els pares, els avis, el poble de Begur en general com l'han rebut?

– Bé, amb amabilitat, però voldria ser no sols el senyor rector que viu a la rectoria sinó un begurenc més que té

la funció de rector, poder ser una persona més del poble, guanyar-me la confiança dels qui van a missa i dels qui no hi van. Tot i que com més siguin els qui vagin a missa molt millor.

Ja és tard, el temps ha passat ràpidament. Mossèn Joan ens deixa unes fotografies de quan era seminarista i va estar a Begur perquè les veiem. Ens acomiadem d'ell. A la paret, un quadre i un ninot amb la samarreta del Barça ens confirma "lo futbolero" que és, com ell mateix ens ha dit.

És l'hora de sortir d'estudi els nens; el carrer és ple de criatures que baixen de l'escola. És el futur poble de Begur, tots ells contents cap a casa, amb els llibres a la mà. Cauen quatre gotes i estenc el paraigua. La mainada no nota l'aigua, riuen i criden, petits i més grans, tots passen davant la rectoria, van a casa seva. Tots coneixen ja el nou mossèn, els ha fet religió a l'escola, o bé l'han vist pel carrer o als futbolins. Tots saben qui és.

Ensopego amb una nena i em cau a terra una foto de les que m'ha donat mossèn Joan.

Ella em diu:

– Qui és aquest senyor?

I jo li contesto:

– No el coneixes? És el mossèn quan era jove.

– Ah! Mossèn Joan. Ja el conec, però ara té els cabells blancs.

– I que et sembla?

– És "guai"!

I se'n va corrent carrer avall.

"Guai, guai"; la paraula ho diu tot.

Amb una petita i moderna paraula, jove, nova, actual, ens ha definit en un moment el caràcter del nostre mossèn. Que per molts anys el tinguem amb nosaltres!

Benvingut mossèn Joan!

MAGDA BARDAGÍ

